

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

[Του ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕΪ]

ΤΟ βάθος της Νορμανδίας υπάρχει μία σιδηροδρομική γραμμή που την χρησιμοποιούσε άλλοτε παλαιά Έταρια, η οποία εχρησκόπησε. Κατόπιν η Έταρια των Δυτικών Σιδηροδρόμων δε θέλησε να εξαγοράσει αυτή τη διακλάδωση η οποία είναι δεντροφυεσμένη σημασίας, κ' έκτοτε η γραμμή αυτή μενε εγκαταλειμένη.

Αρρωστιάριζα χέρτα φτυρώνουν δώδε και κείθε στις ράγες που τις έχει φάει η σκουριά. "ΟΛ' η περιοχή γύρω παρουσιάζει μία φρικαστική θέα : ζώα άορτα δλοδύζουν παραπονετικά στο βάθος ενός σκοτεινού κ' αδιάβατου δάσους, βάλλοι μαύροι περιστοιχίζουν τόν τόπο και τὰ κοράκια διαρκώςπετούν κρόζοντα μέσ στον άέρα.

Γιά πολύ καιρό μία προκατάληψη κρατούσε μακριά από τὸ μέρος αυτό τους χωρικούς και τους πιο κερδοσκοπούς που μπορούσαν να κερδίσουν άρεκάτά άπ' αυτή την άκαλλείργητη περιοχή, γιατί ένα ζωντανό φαντάσμα είχε διαδεχθί τὰ φαντάσματα για τὰ οποία η παράδοση έλεγε ότι κατοικούσαν σ' αυτά τὰ μέρη.

Κάθε μεσάνυχτα, ταχτικά, φανόταν ένας άνθρωπος μ' ένα φανάρι στο χέρι να βαδίζει στο μέρος των γραμμών. "Ο άνθρωπος αυτός κατοικούσε, με δυό υπηρέτες, ένα σπατάκι χαμένο μέσα σ' αυτή την έρημια, που οι συγγενείς του τὸ είχαν χτίσει γι' αυτόν στην άκρη τὸ δάσους.

— Μαθιό, φάτοῦσε τὸν ύπηρέτη του με τὸ ρολόι του στο χέρι, έίμαστε έτοιμοι ;

— Μάλιστα, κύριε, όλα είνε έτοιμα.

— Καλά, φεύγουμε ! δός μου τὸ φανάρι.

"Ο άνθρωπος αυτός με τὸ φανάρι στο χέρι διάτρησε τη γραμμή από τη μία άκρη ως την άλλη, ακολουθούμενος από κοντά από τὸ Μαθιό. Χρειάζονται τέσσερες ώρες για να τὴν διατρέξει κανείς. Είνε δεκάξη χιλιόμετρα περίπου, πλεί κ' έλα. Πότε βάδιζε πολύ γρήγορα μ' άνυπνοησία και τότε σταματοῦσε για να σμερτεί κ' έπειτα πάλι ξεκινούσε με κανονικό βήμα.

Τι γύρευε γυρνώντας έτσι, τόσο καιρό τώρα ; Έψαχνε δλο τὸ μέρος της γραμμής, κοίταξε κάτω από τους βράχους, έξετάζε τὰ κολύμματα. Τι ζητούσε ;...

Είταν ψηλός,μὰ οι όμοι του έκλιναν κάτω από τὸ βάρος ενός φανταστικού φορτίου και τὰ βλέματά του δεν άφηναν τη γη, προς την όποια κερμόντουσαν τὰ κύματαρα μιλιά του και τὰ χέρια του.

Με τὰ μάτια τρελλά έψαχνε κ' έψαχνε τὸ μέρος των γραμμών.Κάθε τόσο πλίσαιζε τὸ φανάρι του για να έξετάσει μερικά σκοτεινά σημεία. Κάποτε πάλι έσκυβε, ψηλαφούσε τις κοκκινωτές πέτρες κ' έπειτα ένύτταζε τὰ δάκτυλά του.

Τέλος ο Μαθιός τὸν έπλησίαζε και τὸύ άγγιζε τὸν όμο :

— Κύριε, τὸύ έλεγε, διασχίσαμε όλη τη γραμμή.

— Α !... καλά, τότε να γυρίσουμε από την άλλη γραμμή.

Τότε ο Μαθιός έπερνε τὸ φανάρι κ' όδηγούσε πίσω τὸν κύριο του, που τὸν εγκατέλειπε πιά η θέληση, και έκανε τὰ χέρια του ίκευενικά, προς τὸ φανάρι του που τρεμόδβννε...

Αυτός ο άνθρωπος που φανότανε γέρος έξήντα χρόνων, δεν είναν ακόμα ούτε τριάντα. Τελευταία, κατοικούσε στο Παρίσι με τη γυναίκα του και τὸ παιδί του. Τὸ σπίτι του είναν φημιμένο για την πολυτέλεια και την εὐδημία των συγκεντρώσεών του. "Η γυναίκα του έθεωρετο ως η πιο όμορφη και πνευματώδης άνίμεσα σ' όλες τις άλλες.

"Ενα βράδι, καθώς γύριζα, από μία φιλανθρωπική εορτή, άξαφνα, άπρόοπτα, χωρίς καμία προηγουμένη άφορμή, πέθανε η άγαπημένη του γυναίκα, με σ' σ' φίλιά του.

Τὸ λεπτοκαμωμένο παιδί του ζητούσε τη μητέρα του. "Ο γυαρός διάταξε να τὸ αναθέσουν στην εσοχή. Για να μη χωρισθί από τὸ παιδί του, τὸ Αλιού του, ο χήρος αποφάσισε να κατοικήσουν στο Μάντι. Πήγαινε στο Παρίσι όσο μπορούσε συζνότερα για τις ύποθέσεις του.

Από τὸν καιρό που πέθανε η γυναίκα του μία λύπη άγιάτρευτη τὸν είχε καταλάβει, τόσο ώστε συχνά να τὸν πιάνουν νευρικές κρίσεις, που τὸν άφηναν άναίσθητο. "Η όδύνη τὸν κρατούσε κερφομένο ώρες ολόκληρες στην ίδια θέση, έννον για ότι είνανε γόρφο του, με τὸ κεφάλι περμένο προς τὸ στήθος, με τὰ μάτια χωρίς βλέμμα.

Πολλές φορές που αυτή η κατάσταση τὸν έπιανε στο τραίνο, έzechούσε να κατεβί στον προορισμό του και ξεκινούσε άπ' αυτή την άφηρημάδα του μετά δυό ή τρεις στάσεις.

"Ο Αλιού, είναν τριών χρόνων, ένανθός, τριανταφυλλένιος και φλαρούσε αδιάκοπα. Σ' αυτόν είχαν άπομεινει οι έλλπίδες και η

ψυχική γαλήνη τὸυ πατέρα.

— Πατάκι, τὸύ έλεγε συχνά, πλήττω μόνος μου μέσα στο μεγάλο μου περιβόλι, θέλω να μὸύ άγοράσεις ένα αδελφάκι για να παίζουμε μαζί.

Αυτή η άπαίτηση τὸυ μικρού είναν καθημερινή. Κ' έπειδή ο πατέρας σκεπτότανε να μὸν ξαναπαντρευθί, είχε όπ' όψη του στα σοβαρά να περιυλλέξη ένα παιδάκι της ίδιας ηλικίας με τὸν Αλιού, που θά είναν ο σύγγροφός του, ο αδελφός του. "Η ζωή περνούσε ήσυχα μέσα στα παιδικά παιχνίδια. "Ο μικρός αδελφός τὸυ Αλιού θά διαλεγόταν μέσα σ' ένα σωρό άλλων άποκλήρων παιδιών και θά τὸν άνιότεραν, όπως και τὸν Αλιού.

Κάποια φθινοπωρινή ήμέρα πὸυ προηγουσε μπόρρα κ' ο ύφρανός είναν σκοτεινιασμένος, ο πατέρας έπληγε τὸ Αλιού στο Παρίσι, για να περάση την ήμέρα του σε κάποιους συγγενείς του. Τὸ βράδι θά γύριζε στο Μάντι.

Οι καλοί αυτοί άνθρωποι γοητευμένοι από τις χάρες τὸυ Αλιού, είχαν προσφερθεί μ' έπιμονή τὸν δύο φιλοξενήσουν μία βδομάδα τουλάχιστον.

Μά όσο γι' αυτό, ποτέ ! Με κανένα λόγο, ο πατέρας δεν έννοούσε ν' άφήση ούτε μία νύχτα τὸ Αλιού μακριά του. Ποτέ δε θά μπορούσε να κοιμηθί χωρίς να δη τ' άγαπημένο του παιδάκι εκεί κοντά του, στο κρεββάτιμα του.

"Η μόνη χάρη που μπορούσε να τὸυ κάνει είναν να τὸν άφήση μία μέρα μαζί τους, όπως και τὸν άφησε. Κ' έπειδή ο Αλιού ούτε νύσταζε, ούτε διάθεση είχε ν' άφήση τὰ παιχνίδια ο πατέρας, μη θέλοντας να τὸυ χαλάση τὸ χατήρι, περιέμενε να φύγουν με τὸ τελευταίο νυχτερικό τραίνο για τὸ Μάντι.

Τὸ τελευταίο τραίνο είναν άπ' εϊθείας άπ' τὸ Παρίσι στο Μάντι. "Ο πατέρας κ' ο γιός εγκαταστάθηκαν μόνι μεσα σ' ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως.

"Ο Αλιού σε μία γωνία,κατοῦσε τὰ φώτα τὸυ Σταθμού άπ' τὸ πορτάκι.

Μά μόλις ξεκίνησε, τὸ τραίνο βυθίστηκε στα σκότη. "Ο πατέρας έξήγησε στο Αλιού, ότι δε θά ξανάβλεπε φώτα παρά στον προσεχή σταθμό κ' αυτά θά περνούσαν σαν πυροτεχνήματα γιατι, επειδή είναν έξεφρες τὸ τραίνο, δε θά έκανε στάση.

"Ο πατέρας, καθισμένος άπέναντι στο γιού του, σιωπηλός, γρήγορα κατελήφθη από τη μελαγχολία τὸυ νυχτερινού ταξιδιού. "Η εικόνα της άγαπημένης πεθαμένης, παρουσίσθηκε μπροστά του και γόηγορα έπεσε σε μία άπ' αυτές τις κρίσεις της άναίσθησίας που τόσο συχνά τὸν έπιαναν. Σκεπτόταν άνίγνητος με τὸυ άγκώνες άκουσμαμένους στα γόνατα και τὸ κεφάλι του χωμένο στα χέρια του.

"Οταν συνήλθε, τὸ τραίνο είχε προσπεράσει πιά τὸ Μάντι και έφευγε ουδριάζοντας θανατερό προς τὸυ άγρους μέσα στην πυκνή νύχτα. "Η πορτίτσα τὸυ βαγονιού τὸυ είναν διάπλατα άνοιχτή και τὸ παιδί του δεν είναν πουθενά !...

Λέον Φραπιέ

ΣΚΑΦΕ ΤΗ ΓΗ

Του Rosegger

ΣΚΑΦΕ τή γη, σκάψε τή γη, με χέρι προκομμένο, Κι' δτι καλό, στής μάννας γής τὰ βάρη είνε κομμένα.

Σκάψε τή γη, μιά παιδική βαρνά, και πληρωμή σου θάχης τὴν πρώτη της ζωής λατζάρα—τὸ ψωμί σου,

Σκάψε τή γη δυό παιδικές βαρνά, και σκάψε κάτω Να πιής άπ' τὴν πηγή νερό διάφανο και δοσοάτο.

Σκάψε τή γη τρεις παιδικές βαρνά, και θά οιζώση Τὸ δένδρο, που τοκο και καρπὸ μία μέρα θά σου δώση.

Τέσσερες παιδικές βαρνά σκάψε τή γη, και μέτρα Και τὸ σπιτιού σου θέμελο βάλε τὴν πρώτη πέτρα.

Σκάψε ως τις πέτες παιδικές, κ' η μοιρα σου άν τὸ γράμμ. Θά βής της γής τὸυ θησαυρός και θά χάρης χροιάφι.

Σκάψε έξη παιδικές τή γη, λάκκος βαδής να γίνη, Και βοήκης—τὸ καλύτερο—τὴν αιώνια γαλήνη.

Μετάρφ. Γ. Δροσίνη

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ
Παλιούνται βιβλία άγγελιών έν 400 σελιδων άντι Δραχ. 225 εϊς
τὸ Τυπογραφειον Στραγγάλου και Γαλάνη, δδός Λέκκα 7.